

TERMS OF THE PAPER.

The Terms of the Paper, will be half the former chargor of two shillings a year.
 Prepayment will be required in every case.
 To Subscribers who receive the Paper by mail, the terms will include the postage, which we are obliged to prepay at the rate of one penny each number. To them therefore, the price of the Paper will be—four shillings a year.
 The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.
 The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.
 Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.
 Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.
 Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.
 All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.
 Communications should be post paid to receive attention.

CHUNDICOLLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
 POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.
 JAFFNA—THE MISSIONARIES.
 TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
 BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
 MADURA—Rev. C. F. MUZZY.
 DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.
 TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
 MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

நாற் சமய கோளரி.

உர். காண்டர்.—இரண்டாம் பிர்வு.

சவது. ஆங்காரமாவ தென்னவென்றால், மனம், புத்தி, சித்தம் மூன்றுங்கூடி ஒரு ஆங்காரமாகும். அந்த ஆங்காரத்தில் ஞானஆங்காரமென்றும், அக்கியான ஆங்காரமென்றும் இருவகைப்படும்.

அந்த ஞானஆங்காரமாவது, ஆத்தமாவக்கும் பராபரத்துக்குள் சீரெகம்பண்ணிவிக்கிறதே நீதிநியாயத்திலே உண்டாகிற வயிரஞானஆங்காரமென்று சொல்லப்படும்.

அவ்வக்கியான ஆங்காரமாவது, தன் ஆத்தமாவின் சத்துருவாயிருக்கிற போல்லாத கர்மங்களிலேகொண்ட வயிரமானது அக்கியான ஆங்காரமென்று சொல்லப்படும். இதற்குத்தேமென்றால், மனமாகிற கரியும், புத்தியாகிற கெந்தகமும், சித்தமாகிற உப்புங்கூடின ஆங்காரமென்கீற மருந்தை ஆத்தமாவாகிற சேவகன் சரிமென்கீற துப்பாக்கியிலே அடைத்து வேட்டையென்கீற பிரயோசனத்தைப்பார்த்து சமீபியாய் வேட்டெழும்புமானால் அப்பிரயோசனமுள் சந்தோஷமே உண்டாயிருக்கும். அப்படிப்போல ஆத்தமாவையுள் சரிசுத்தையுள்ளதன்வனத்தானே மெய்ச்சிக்கொண்டு விண்ணிலே வேட்டைக்காரனென்று சுமாமாய்தீர்ந்து துப்பாக்கியையும் போக்கடித்துவிட்டுப் பராபரமாகிய வஸ்துவக்குமுன்னே, வெறுமனே போய்நின்றால் அப்போதவனுக்கு என்ன என்னசம்பளம் கொடுப்பாரோவென்று விசேஷமாயிற்று பார்க்கவேண்டியிருக்க ஆகையாலின்னம் நான்குவதமான கோபமுண்டு அதில்,

(க) தகுமான கோபமுமுண்டு, ஆனால் பாவமில்லாமற் கோபங்கொள்ளுகிறது நன்மையாயிருக்கின்றது. (ஏபேசீ. ச, உச.) (உ) தகாதகோபமுமுண்டு, அல்லாத விஷயக் கோபித்துக்கொள்பவனவெனவே அவன் நியாயத்தீர்ப்புக்கு ஏதுவாயிருக்கிறது. (மத்தேயு. ௫, உஉ.) (ஈ) கோபத்தால் உக்கிரமும் கோபம்முற்றினால் பகையுமுண்டாகிறது. (கலா. ௫, உய.) (ச) பராபரன் கோபமுள்ளவரென்பது அவருடைய நீதியைக் குறிக்கின்றது. (சங்கீ. கூ, கூ.) இந்நான்குரணமும் ஆத்தமாவுக்கு இனமான சத்துவங்களாயிருக்கிறதென்றி அப்பராபரனுடையகோபம் வானத்திலிருந்து வெளிப்படுகிறதாயிருக்கின்றது. அதைக்குறித்து, (உரோ. க, யிஅ. கொளோ. ஈ, கூ.) வேதஅகாரத்தி இரேனியுஸ்அய்யர், கிறிஸ்தோயர் வேதசாத்திரத்திலும் தத்துவக்கண்ணடி முதலானவைகளிலும் சண்டுகொள்க.

ஆங்காரத்தாலே யாவும்பிற்றது—ஆங்காரத்தாலே யதர்மம்பிற்றது—ஆங்காரத்தாலே யறிவுமற்றது—ஆங்காரத்தாலே உத்தமமென்றும். என்றும்,

தோத்திரமாவலக் கலத்துறை.
 அநியாதாத்தமம்படைத்தோந்தவையுமற்றதுதோ

மு—சமியாதாத்தமம் பேய்சேர்நரகிற் கலந்துவெந்து—வழியாதாத்தமம் சந்தோஷநன்மை மகிழ்ச்சிமனம்—தொழியாதாத்தமமையா உமக்கென்றுந்தோத்திரமே.

ஏங்குதுஆத்தமம் சோற்றுக்கல்லாவிட்டால் விவையுடல்—விந்துஆத்தமம் பட்சையெடுக்குதுவிந்துடல்—தாங்குதுஆத்தமங்கீழேவிழாமற் சகலருக்குந்—தாங்குதுஆத்தமமையா யுமக்கென்றுந்தோத்திரமே.

பெண்டென்துதாத்தமம் பின்னையுந்நாயுடன்பந்துசன—முண்டென்துதாத்தமம் சண்டைவழக்கீட்டுரெனக்குப்—பெண்டென்துதாத்தமம் மயிறுந்தேனென்றுபார் சவுந்—துண்டென்துதாத்தமமையாயுமக்கென்றுந் தோத்திரமே.

தாண்டிதுஆத்தமம் சந்தோஷமாகத் தரும்பொருவா—வேண்டிதுஆத்தமம் சோறுண்ணச்சொல்லி வி யனுடம்பாய்—நண்டுதுஆத்தமம் கண்ணலறியநீதம் விளக்கிகை—தாண்டிதுஆத்தமமையா உமக்கென்றுந் தோத்திரமே.

பாதுஆத்தமம் நற்குரலாகவே பாடினபின்—நாடு துஆத்தமம் பெணை சாதிப்பினா யதிகசெல்வம்—தேடு துஆத்தமம் சேவையுடைமை தீனமுமலர்—சூடுதுஆ த்தமமையாயுமக்கென்றுந்தோத்திரமே.

நற்பனமானதைவாங்குதுஆத்தமம் நல்லவகையி— லுற்பனமானதைப்பேசுதுஆத்தமம் ஒன்றுபத்தாய்— விற்பனமானதை யோசிக்குதாத்தமம் வேண்டெல் லாஞ்—சொற்பனமானதைக் காணுதமக்கென்றுந் தோத்திரமே.

பேணுதுஆத்தமம் ந்திரேகத்தைவிட்டுப்பிரிந்துவடன்—நாணுதுஆத்தமம் பாவத்தைவிட வே நடக்கையெல்லா ன்—காணுதுஆத்தமம் பூவோகமெங்குமெக்காரியங்க ள்—தோணுதுஆத்தமமையாயுமக்கென்றுந் தோத்திர மே.

தளத்துதாமாத்தமம் தேகத்தைத்தறக்கச் சடவதி— ளுளத்துதாமாத்தமம் முண்டானபேர்களை ஜுணு டம்பை—வளத்துதாமாத்தமமையாயுமது வகைத்த யவாந்—சுளத்துதாமாத்தமம் பேச்சாலுமக்கென்று ந்தோத்திரமே.

புலனுள்ளதாத்தமம் சுவகையினம்புகழ்டனே—புலனுள்ளதாத்தமம் மானப்போம் வெறுப்புள்ளக்கவ கை—நலனுள்ளதாத்தமமெல்லீசலேசு நரினமுள் ள்—சொலனுள்ளதாத்தம மையாயுமக்கென்றுந் தோத்திரமே.

பமுதள்ளதாத்தமம் கோபமும்வன்மப் பகையுட— னே—ஒழுங்குள்ளதாத்தமம் பட்சமும் நல்லொழக்க ம்வகை—யமுதள்ளதாத்தமம் சூரியன்போலே யதிக ச்சுடர்—சமுதள்ள தாத்தமமையா யுமக்கென்றுந் தோத்திரமே.

ஆத்தமத்துக்கிடம்பாராமல்மோட்சமொழிந்துவிடு— மூத்தையுடற்கிடம்பரத் தோடிவாடிமுமற்றது— வேற்றுமையாக்கொடுந்தீரக்கில் விழுவதிற—தோற் றுவேதமமதாக்குமக்கென்றுந் தோத்திரமே.

நாய்கூடவல்லோ வளர்த்தோணைத்தேடுநாண்க ழுவோ—பேய்கூடவல்லோ கொடுத்தோணைத்தேடுநா ன்கூடவல்லோ—வாய்கூடவல்லோமழமைத்தேடலை மாமடையர்—தோய்கூடவல்லோ படைத்தீரும்க்கெ ன்றுந்தோத்திரமே.

என்பதில் பராபரவஸ்துவானவர் அநியாத ஆத்தம மாவையுமுண்டாக்கியிருக்க, அவ்வழியாத ஆத்தமா வுக்குத் தம்முடைய ஆவியை மனிதர்களுக்குக் கொ டுத்ததனால் அவர்களாத்தமாவே சீவாத்தமாவென் னப்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட ஆத்தமாயிருக்கங் ளுக்குக் கொடுக்கப்படவேவில்லை. விசேஷமாய் அவர்களைப்பார்க்க மீசரமுள்ளவர்களாயிருக்கிற நீங் கள் அந்த நாய், பேய் முதலானவைகள் தன்னவ ளர்த்தோணையும் கொடுத்தோணையும் நீர்சீவனியு ள்கீற அததுகள் இப்பூவுலகத்திற்கேடி வணங்கி அ வருடைய நீண்டவயந் தப்பாமல் நடந்துவந்திருக்கி றபோது இச்சீவாத்தமாவாகிய மனிதர்களோ அவ ரைத் தேடாமல் மிகுந்த மடையர்களாயிருக்கிறபடி யால் அவர்கள் தங்கள் ஆத்தமாவாக்காகக் கவலைப் படாமற் போகிறார்கள். அவர்கள் இவ்வுலகத்துக் கும் பரத்துக்கும் அடுக்காத ஐயோக்கியருமாய் நீத்திய நரகப்பயங்கரத்துக்கு ஏதுவானவர்களென்றாய்ப் போ வார்களென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால் கு ட்சத்துக்குள் இரோட்சம் அகப்படுகிறதெப்படியெ ன்றால், மூந்த உங்களைப்படைத்து உருவாக்கின கர் த்தரைத் தேடாமலும் தோழாமலும் பணியாமலும்

போனாலும் உங்கள் வாழ்விலும் தாழ்விலும் அன் னவஸ்தீரம் முதலானவைகளைக்கொடுத்து இரட்சி த்துக்காப்பாற்றிப்போஷித்துவருகிற மெய்க்காரணக் குருவாகிய இரட்சகக் கத்தாவுக்காகக் கவலைப்படுக் றதில் ஓயாமல் அவரைத்தேடிக்கண்பட்டு நற்சீர டைக்கிறபேர்களுக்கே மோட்சம் தட்டில்லாமல் அ கப்படும். அதுவுங் குருவில்லாமல் அகப்படமாட் டாதென்றறிந்துகொள்க.

அகஸ்தியர்நானம், யல். க. உம் பாட்டு
 க. சத்தியமே பராபரமே ஒன்றேதெய்வஞ் சகல ருக்குஞ் சீவனுயிர்அதினலாச்சு—புத்தியினலறிந்தோ ர்கள் புண்ணியோர்கள் பூதலத்தீற் கோடியிலே ஓ ருவனப்பா—புத்தியினல் மனமொடுங்கீர்வலியில் நீ ற்பாற் பாழிலே மனதைவிடார் பரமநான்—சத் தியிலேயறியவதில்லைச் சூட்சும்கூட்சுஞ் சோதியிலே நீலயறிந்தால் மோட்சந்நானே.

உ. மோட்சமதுபெறுவதற்குக்குட்சுஞ்சொன்னே ன்மோகமுடன் பொய்களவு கொலைசெய்யாதே—காய்ச்சலுடன் கோபத்தைத்தள்ளிப்போடு காசினியிற் புண்ணியத்தைக்கருத்தீற்கொள்ளு—பாய்ச்சலுடன் பாயாதே பாழில்விழாதே பலவேதசாஸ்த்தீரத்தைப் பாராய்பாராய்—ஏச்சலோ அவர்ப்பிழைக்கச்செய்த மார்க்கம்என்மக்களே நீலயில்நீர்க்கநன்றாய்ப்பாரே.

அருள்நெறிஅறிந்துசாவார் ஆயிரத்தொருவாருங்— குருநெறிஅறிந்துசாவார் கோடியிலொருவாருங்—பொ ருள்நெறியறிந்துசாவார் பூதலத்தொருவாருங்—கருநெ றியறிந்துசாவார் கடவுளுக்காகத்தோராமை.

என்றிப்படிச்சொல்லப்பட்டவஸ்துவை புத்தியி ன்கண்ணினால் அறியவேண்டியதீருந்தும் அதையுள் சீந்தியாமல் இருக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட தம்மு ள்களுக்கு இந்தக்காரியங்களை உற்று விசாரிக்கிற வி சேஷித்து அறிவுவேண்டலாவென்றிருக்க நான்கள் வேதத்துக்கு ஐயோக்கியரென்றும்.—இன்னும்வரும்.

முசாமைத்துரையே,
 நையிடதம் சந்திரோபாலம் பண்படலத்திலே 'வ டவாமுகத்தினுடன்பிறந்தாய் வளர் பூங்கவலயொன் றெய்தியபின் படர்வார்சலையோனழல் பரப்புகுதற் கண்ணோடும் பயின்றிருந்தாய்' (வடவானலத்தில்) என்று சொல்லியிருக்க, தீங்களைக் குழவி, தீங்களைக் கண்ணி, மதிக்குடி, பிறையணி சலையன், தீங்கள் வேணியன் இவைகட்கு முன்றும் பிறையைத்தீர் த்தவரென்றும், சீல இடத்திலே பிறையைத்தீர்த்த வொன்றும், வாதுஜர்புராணத்திலேதாமராகவாய்தே சீகர் செய்த புத்திய உரைமில் சொல்லப்பட்டிருப் பதென்ன காரணமென்றென்புல்லறிவுக்கு விளங் காமையால் அத்தைத் தயவாய்த் தாரகைவழி பிா சித்தப்படுத்தி அவர் கருத்தை அறிவிக்கும்படி சேட்கீறேன். இப்படிக்கு, ஒருவன்.

From Wesley's Hymns.
 10th Hymn—"Ye thirsty for God, to Jesus give ear."
 10's & 11's.

ஞானப்பாட்டுக்கள்.
 க. தாகமுள்ளோரே கேட்பீர்களாக யேசுவைக்கொண்டே சேர்வீர்களாக. அவர்அழைக்கிறார்அதையெண்ணுங்கள்; இரட்சிப்பளிக்கிறார்,வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்.

உ. விண்ணையாள்பவர், பூமிக்குவந்தார்; பாவிகட்கவர் அன்பாய்ச் சொல்கிறார்; என் ஆவியைப் பெற்று என்னண்டை சேர் ந்து வருபவனுக்கு சுகவாழ்வுண்டு.

ஈ. தேவ வார்த்தையை நம்பிநீர்க்கீறும், உமதழைப்பை கேட்டுச் சேர்க்கீறும்; கீருடைபெறவே எங்கள் நெஞ்சிலே அச்சாரமாய் அன்பே, தாரும் மீட்பரே.

ச. உன்தன் பாதத்தை சரணமடைந்தோம், தேவ ஆவியை தந்தாயிர்ப்பியும்; பல ஈனர்களை ஏற்றுக்கொள்ளுமே; சீவ ஆற்று நீரைகொண்டு நரப்பும்.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், சூ. 18. 1918. சி. தி. 1918.

ஒரு நல்ல சரித்திரம்.

இற்றைக்குச் சிறிது வருடத்துக்குமுன்னே, கனம் பொருந்திய "கல்லோடர்" என்னும் குருவானவர் காட்போட் என்னும் நகரின் தெருவழியே உலாத்திக்கொண்டுவருகையில், சற்றே தோற்றமான பார்வையும் கூரிய புத்தியும் பொருந்திய ஒருபொடியன் இவரிடத்திற்கோடிவந்து அவனையேற்றங்கவைத்துப் பார்த்துக் கேட்டதென்னவெனில், "ஐயே, ஒரு பின்வரையாண்டானுக்கு வேலைகொடுத்து அவனுக்கு வாசனை பழக்கப் பரியப்படுகிற ஒருவருண்டானால் அவரொன்று எனக்கறிவிப்பீரோ" என்று விசாரித்தபொழுது, குருவானவர் பொடியனைப் பார்த்து, "நியர் மகன், நீ குடியிருக்கும்மேது" என்று கேட்டதற்குப் பொடியன் பிரத்தியுத்தாரமாக, எனக்குப் பிதாமாதாவில்லை—என்னைக்கொண்டு வேலைசெய்வித்தவர்கள் வாசிக்க எனக்குப் படிப்பிக்கிறார்கள் இல்லை. ஆனபடியால், நான் வேலை செய்யாமலோடிவந்துவிட்டேனென்றேன். குருவானவர் இதைக் கேட்டு இது காரியத்தை அவ்வூர் மணியகாரனுக்கு மறிவித்துப்போட்டுப் பின்வரையாண்டானைக் கூட்டிக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குப்போய் அங்கே வைத்துத் தன் பின்வாகுடனேகூட இவனுக்கும் வாசனை பழக்கினார்.

காரியம் இம்மட்டோடே நிற்கவில்லை—அவன் இக்குருவானவருடைய வீட்டிலேயிருந்து அவருக்கு மகா நேர்மையும் நம்பிக்கையுமுள்ளவனாய் வந்ததினால், தனது புத்தக சாலைகளில் என்னென்ன புத்தகங்களுண்டோ அவைகளை எல்லாவற்றையும் எடுத்துவாசிக்கும்படிக்கவனுக்கிடங்கொடுத்தார். அவன் அவைகளை எடுத்துவாசித்துப் பல அறிவுகளைப் புகழ்க்கொண்டான். கொஞ்சநாட்களின் பின்னால், இந்தப் பிள்ளையாண்டான் இக் குருவானவரைவிட அடுத்ததற்குச் சிறிய இந்ருத ஒருவரிடம் வேலைபழகப்போயும் அங்கேயும் முன்போல நேர்மையாகவுமொழங்காகவும் நன்னம்பிக்கையாகவும் நடந்ததும்ன்றி, படிக்கிறதற்கு மகா கரிசனையாயிருந்தபடியினாலே எசுமான் அவனுக்கென்று தனது கையிலில் அல்லாத சாப்பில் ஒரு மேல்வீட்டில் அறையைச் செய்பவர்களைவித்துக்கொடுத்தார். அவன்டைவிட்டவேளையெல்லாம் போய்ப் படித்துக் கணித சாத்திரத்திலும், பிறஞ்சுப் பாஷையிலும் மற்றுமுண்டான படிப்புகள் சகலவற்றிலும் தீர்ந்த கெட்டிக்காரனானான்.

இவ்வீதமாய் சிறிதுவருடக்காலம்கழிந்த பிற்பாடு, ஒரு நாள்ரவு தன்னெசமானுடைய சமுசாரத்துடனே கூடமேசையிலிருந்து தேயிலைப் பானம் குடித்துக்கொண்டிருக்கையில், நான் பிரான்சு தேயத்திற்குப் போகவேண்டியதென்று நினைவாதுபிரகாரம் அவர்களுக்குச் சொன்னான். அப்போதேசமான் அவனைப் பார்த்து—என்ன! பிரான்சு தேயத்திற்குப் போகப்போகும்?—ஏன், இந்த வேலையாலுனக்குண்டான தாழ்ச்சியென்னவென்றார்—அப்பொழுது பொடியன் மறுமொழியாக, ராணக்குச் சாயங்காலம் தேயிலைப் பானம் குடிக்கிறதற்குக் கனம் பொருந்திய மேஸ்தர் கல்லோடர் என்னும் குருவானவரையழைத்து மேசையில் வையுங்கள்—அப்பொழுது நான் உமக்குச் சொல்வேனென்றேன். அவன் கேள்விப்படி குருவானவரை வரவழைத்தார்கள். அவர் மேசைக்கு வந்து சாப்பிட்டக்கொண்டிருக்கையில், அவன் தான் இங்கிலீசிலும் பிறுள்ளீசிலுமெழுதிய கடதாசிகளையெழுத்துக் காட்டித் தான் பிறுள்ளீ தேசத்திற்குப்போகும்படி தன் மனதிலுண்டான எண்ணங்களை அவர்களுக்கு விந்தியவாகச் சொன்னான். எப்படியெனில், "நெப்போலியனென்னும் அரசனரசாண்டகாலத்தில், யாதாமொரு எல்லைதிற்ப்பைப்பிடித்து மைதான பரப்புக்களை அளந்தறியும் சூத்திரம் யாதேனக்கண்டு பிடிப்பவனுக்கு இவ்வளவுலட்சம் இறைசால் ஒரு நன்கொடைகொடுக்கப்படுமென்று பிறுள்ளீகாரக் கோவரணமேந்தார் ஒரு விளம்பரம் பண்ணினார்கள். இன்னுமொருவனும் அச்சுத்திரத்தைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை. நானே அதைக்கண்டுபிடித்திருக்கிறேனென்று சொல்லி அவர்களுக்கு முன்பாக அச்சுத்திரத்தையெடுத்து விளங்கப்பண்ணி அத்தாட்சி காட்டினேன். உடனே அவர்கள் அவன் வழிச் செலவுமுதலிய மற்றுமுண்டான செலவுகளுக்கெல்லாம் வழிபண்ணி பிறுள்ளீ தேசத்திற்கோட்டிலே எங்களுக்கு மந்திரியாய்ப்போயிருந்தகனம்பொருந்திய இலுவலிகளால் என்பவருக்கும் இவனைப் பற்றி உள் காத்தமெழுதிக் கொடுத்தனுப்பினார்கள். அவன் போய்ப்பிரான்சு தேயத்திரசாவுக்கும் மற்றுமுண்டான சகலபிரபுக்களுக்குமுன்பாகவெழும்பினீன்று தா

ன் கண்டுபிடித்த சூத்திரத்தை உசித திருட்டாந்தமாய் அத்தாட்சிபண்ணிக்காட்டிச் சகலராலும் புகழ்ச்சியையும் மடைந்துகொண்டதும்ன்றித் துறக்கப்பட்டிருந்த நன்கொடையையும், இராசாவிடமிருந்து வேறும் பலவுபகாரங்கடையும் பெற்றுக்கொண்டான். இவர்களிடத்திலும் காக்கீதம்பெற்றுக்கொண்டு சஞ்சேமில் என்னுங்கோட்டுக்குப்போய் அவ்விடத்திலும் இராசமுதன்மையான சங்கத்திற்குப் பரிடத்திலும் வவகையான ஓர் நன்கொடையைப் பெற்றுக்கொண்டு அமேரிக்காவுக்குத் திரும்பினான். போயிருக்கையில் உன்னுடைய பயனச்செலவுமுதலிய மற்றுமுண்டான செலவுக்கு வளம்பண்ணினால் நீவந்து உறுசியகோட்டிலிருக்கக்கூடுமோவென்று இராசாதிராசானுக்கீக் கிளாசென்பவர் தாமையொரு காக்கீதமெழுதி இவனுக்கனுப்பிவைத்தார். அவன் அதன் உள்ளுறையான காரியத்தை வாசித்து இராசாவுடையகேள்விக் கிணங்கீ உறுசியதேசத்திற்குப்போய் அங்கே இப்பொழுது இராசாதிகாரப்பள்ளிக்கூடத்திற்கு கணிதசாலத்திர வித்தியாபரகையிருக்கிறான். இதற்கெல்லாம் காரணம் அவனுடைய நன்னடையும் நேர்மை நன்றையுமே.

ஆத்துமநட்டம்.

ஒருவன் தான் இழந்துபோன ஆஸ்தியெவ்வளவென்று கணக்கிட்டிருந்துகொள்வான். வேறொருவன் தானிழந்த சினேகிதரெவ்வளவுபேரென்று மட்டிட்டிருந்துகொள்ளுவான். ஆ! ஒருவன் தன் ஆத்துமாவை இழந்துபோனால் அதன் பெறுமதியெவ்வளவென்றார் சொல்லக்கூடும்! இழந்துபோன பொருளைத் திரும்புவதற்கு சம்பாதிக்கலாம். ஆனாலும் இழந்துபோன ஆத்துமாவை ஒருக்காலும் சம்பாதிக்கக்கூடாது. சாராரோக்கியத்தை ஒருவன் இழந்துபோனாலும் அவனை கைகண்டமருந்துதற்கு ஆண்டவன் திருவுளமாய் முன்னிருந்ததிலும் அதற்குச் சேனக்கியத்தை அடையக்கூடும். ஒருவன் இவ்வுலகத்திலே தனக்குண்டான ஆஸ்தி சம்பத்து முதலிய சகலத்தையும் இழந்துபோனாலும், அவன் வேலைசெய்து அல்லது வியாபரம் பண்ணி உணாத்து முன்னிருந்ததிலும் ஐசுவரியவாழ்க்குகூடும். அவன் சினேகிதரை இழந்துபோனாலும் அவர்களிடத்திற்கு மறுபேரைச் சம்பாதிப்பான். ஆ! அவன் ஆத்துமாவை இழந்துபோனால், அதொரு நாள்ல்ல, ஒரு கீழமையல்ல, ஒரு மாதமல்ல, ஒரு வருடமல்ல, அனவரத காலத்திற்குமது சிழந்த பொருளாய்ப்போய்விடும். அதைத் திரும்பச் சம்பாதிப்பவரை?

இலங்கைத்தீவு.

இலங்கைத்தீவின் கோவரணமேந்தார் வருடமொன்றுக்கு சாராயக் குத்தகை மூலமாய் எண்பத்தியிரம் பவுணும், மற்றும் கள்ளமுதலிய குத்தகை மூலமாய் இரண்டாயிரம் பவுணும் வரத்துப்பண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள். இவ்விரண்டு மூலமாயும் இந்துதேசத்திற்கு கோவரணமேந்தார் எவ்வளவு வரத்துப்பண்ணிக்கொள்ளுகிறார்களோ எங்குக்குதேரியாது ஆனாலும் கள்ளச் சாராயமுதலியவற்றைப்போல மன்தருக்கதிகர் தீங்குவிளைகின்ற அவினியிலிருந்து மாத்திரம் அக்கோவரணமேந்தார் வருடமொன்றுக்கு, யடகோ ருயது பவுண் வரத்துப்பண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்தியாவைப்போலொத்த இப்படிப்பட்ட பொரிய இராச்சியத்தார் மேற் காட்டிய இரண்டு குத்தகைகளாலும் வரப்பட்ட வருமானத்தையெடுத்து இராச்சியத்தை ஆண்டுகொள்வது மகா ஆச்சரியம்.

புதுமகராசா.

இலங்கைத்தீவிற்கு புத்தியம் மகராசாவாய் வரவிருக்கிறவரைப் பற்றி இம்மாதம் முதலாந்தேதியிற் கொழும்பிற் புதினப் பத்திரிகையிற் சொல்லியிருக்கிறதென்னவெனில்,

இலங்கைத் தீவை ஆரம்படி மகராசாவாக இங்குள்ளதில் நீசியக்கப்பட்டிருந்த லாட். தோறிந்தன் என்பவருக்குத் தேகசேனக்கியம் போதாத்திருந்தாலவர் தமதுத்தியோகத்தை நடப்பிக்க இவ்விடம் வரமாட்டாரென்றும், அவரிடத்திற்கு ஒருவேளை லாட்மோரி என்பவரின் வருவாணமேன்றும் புதினப்பத்திரிகையிற் கண்டிருக்கின்றது. காரியம்பட்டியிருக்க, யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சிறிது திருவாலிகள் மேற் சொல்லப்பட்ட லாட் தோறிந்தன் என்பவரும் வரைச்சேர்ந்த ஆறேழுசினேகிதரும் கொழும்பில்வந்துசேர்ந்துவிட்டார்களென்று ஊரெங்குங் கதை விதைத்தார்களென்று தெரியவந்தது.

மகராசாவின் பயணம்.

ஆறேழு வருடக்காலமாகக் கொழும்பிலிருந்து இலங்கைத்தீவை அரசாண்டுவந்த சிறீ கோலின் கம்பல் மகராசா அவர்கள் தமது உத்தியோகத்தைவிட்டுப் போகவிருப்பினால், அவர்போகமுன்னம் அவருக்கு ஒருவருந்து எவ்வீதமாய்க்கொடுக்க வேண்டுமென்ப

தை யோசனைபண்ணும்பொருட்டுப் பிறக்கிட்ட பங்குனிமாசம், இருபத்தொன்றாவது கோழும்பிலுள்ள துரைமக்கள் ஆலோசனைச்சங்க அறையிலவந்து கூடினார்கள். கூடியோசனைபண்ணி அச்சங்க அறையிலிருந்து சிறீதுபேரைத் தெரிவிட்டுடுத்து மகராசாவைக்கண்டு தாங்கள் எண்ணியிருக்கும் எண்ணத்தை அவருக்கு அறிவிக்கும்படி அனுப்பினார்கள். மகராசாவோ போனவர்களை மகாநன்றியறிந்துடன் ஏற்றுக்கொண்டதும் அவர்கள் கொடுக்கும் விருந்துக்குமகா சந்தோஷமாய் வருவோமென்று அனுமானஞ்சொன்னபடியால், இந்தமாசம் பதினமூன்றாவது தேதி, செவ்வாய்க்கிழமை விருந்துநாளாகநீசியக்கப்பட்டது.

கொழும்பு.

பின்னாற் காட்டப்படும முடிவாகுப் பிரகாரம் இன்மேற் கொழும்பிலுள்ள கம்பளார்க்கலிக்காரர்முதலியவர்களுக்கு நாளொன்றுக்குச் சம்பளங் கொடுக்கும்படி கோவரணமேந்தார் பரிசீலித்தும் படுத்தும்படியெண்ணியிருக்கிறார்களென்று கொழும்புப் புதினப்பத்திரிகைகறிற் கண்டிருக்கின்றன. அதாவது,

இப்போவாங்கிவருங்கூலி—இன்மேல்வாங்குங்கூலி தவலைக்கற் சீப்பன், தைச்சன், கொல்லன் முதலிய சி. பெ சி. பெ. வைகளுக்கு உ 0 இன், க கூ. முதற்கீலாச கற் சீப்பன் க கூ " க 0 இரண்டாச " க கூ " க 0 மூன்றாச " க கூ " 0 ச. முதற் கீலாச மேல்விசாரிப்புக் உ 0 " க கூ இரண்டாச கீலாச " க கூ " க கூ மூன்றாச கீலாச " 0 " 0 கல்வெட்டிகள் வழமைபோலே 0 சிவி. வாங்குவார்கள். வண்டில் தோண் முதலிய உருக்கறிற் பாரமேற்றுக்கிறவர்களுக்கு க கூ " க கூ சரங்கமறுக்கிறவர்களுக்கு க கூ " க 0 வன்சும்போடுகிறவர்களுக்கு க 0 " 0 ச. தையற்காரருக்கு க கூ " 0 விதுருபத்திக்கிறவர்களுக்கு க கூ " 0 கூலிக்காரருக்கு 0 கூ " 0 கலப்பற்றுத்தைக்கிறவர்களுக்கு க கூ " க கூ

போனமாதம் இருபத்தொன்பதாவது தேதி திங்கட்புழை இரண்டு கூலிக்காரர் இரும்பெற்றி வள்ளத்திலிருந்த சாமான்களைப்பறிக்கையிற் தோண் மறுவளமாய்ப் புரண்டதினால் அவர்களிருவரும் கடலுக்குள் அமிழ்ந்த இறந்துபோனார்கள். அவர்களுள் தோண்டிப் தோண்டியிலிருந்து இரும்பும் நீலத்திலேபோய்ப்பொறுத்துப்போனதினால் ஆற்றிலிநிர் பாய்ந்து வற்றினதென்பினையெல்லாமல் அதற்குமுன் அவர்களை வெளியேயெடுக்கக்கூடாமற் போய்ற்று.

சற்குத்தா

சற்குத்தாவிற்கு சுயதேசவாசியாக ஒரு இராசாவுடைய வீட்டில் வைத்திருந்த விக்கிரகத்தின் வெள்ளி முடியையும், அதன் பொற் செங்கோலையும் விக்கிரகத்தையும் கள்வர் இற்றைக்குச் சிறிதுநாளாகக் குமுன்னேகனெடுத்துப்போய்விட்டார்கள். ஆராய்ந்து தேடிப்பார்த்தபொழுது விக்கிரகமாத் தரம் அகப்பட்டது. அதன்செங்கோலும் முடியும் அகப்பட்டவில்லை. விக்கிரகத்தைச் செய்ததட்டான் அதுவேவளவுக்குப்பெறுமென்று விவலைத்திக்கிறோ அல்லவாவுக்கே அவ்வுப்பிறந்தவர்களும் விக்கிரகங்களின்விலைவாளைவென்றறிய விரும்புகிறார்களென்று நினைக்கவேண்டியது.

சுருமார்வருகை.

சரிசுகமில்லாமையால், இற்றைக்கண்ணிவருடத்திற்குமுன் இவ்விடம்விட்டு அமெரிக்காவுக்குப்போயிருந்த இன்போல்டிங் ஐயரும் அவர் சமுசாரமும், வெகுவருடக்காலமாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பிரயாசப்பட்ட டாகுத்தர் ஸகட ஐயருடைய மகன் வில்லியம் ஸ்கட ஐயரும் அவர் சமுசாரமும், கேஸ்டிங்ஸ் என்னும் பேரையுடைய வேறொரு ஐயரும் யாழ்ப்பாணம் வரவும், டாகுத்தர் ஸகட ஐயரும் அவர் சமுசாரமும் சென்னப்பட்டணம் வரவும், கனம்பொருந்திய போட்டையரும், கனம்பொருந்திய சான்றவர் ஐயரும் அவர்கள் சமுசாரமும் மதுரைக்குவரவும் பிறக்கிட்ட கார்த்திகைமாதம் அமெரிக்காவிலிருந்து தோண்டியேறிச் சகலமானபேர்களுள் சுகத்துடனே போன மாசம் புதினமாதம் தேதி சென்னப்பட்டணம் வந்துசேர்ந்தார்கள். யாழ்ப்பாணம் வரவிருக்கிற பாதிரிமார்க்கு போன செவ்வாய்க்கிழமை சென்னப்பட்டணத்தையெடுத்து ஆயித்தமாயிருந்தபடியால் இற்றைக்குப் பதினாந்துநாளாகக்குள் இவ்விடம்வந்துசேர்வார்களென்று எண்ணியிருக்கிறோம்.

MORNING STAR.

Jaffna, April 8th, 1847.

SIGNS OF THE TIMES.

[Continued from page 23.]

4. We may note the signs of continued peace. It is true there are still wars and rumours of wars. Some mission stations are even now broken up by wars, as in South Africa and New Zealand; but they are strifes of savage with civilized nations, as in South Africa, New Zealand and Tahiti, or partial contests of a weak nation with a strong, as in South America and Mexico. There is no general war between leading Christian nations and has been none for the last thirty-two years. The continued maintenance of friendly relations in Europe, and the peaceful settlement of a long agitated and difficult question, which within the last year nearly involved Great Britain and America in an unnatural war, is a pleasing token of continued tranquillity. What has been done once can be done again. Prayer may be made to God, and daily he may be praised. We verily believe that prayer has prevailed above mere human councils. But Christian efforts also have been used to maintain peace; and they have had their influence. Olive branches in the shape of friendly addresses from Christian females and others in various towns in England, have been sent across the Atlantic to places of similar name in America; as from Boston to Boston, Plymouth to Plymouth, Worcester to Worcester, Norwich to Norwich, Newport to Newport, and received and returned in the same spirit of love which first cast them across the troubled waters. The address of the women of Exeter, with 1,600 signatures was exhibited in a public meeting of several hundred of their sisters in Philadelphia. "As that album of peace," says the learned Blacksmith, "ten yards in length, was unrolled from the speaker's chair until it reached half way down the hall, sympathies that heaven has made in Eolian harp strings here on earth, were touched to the finest issues of their inspiration." A response was immediately given, and 3,525 signatures showed that it was a heartfelt utterance. In the town of Worcester, Massachusetts, containing ten thousand inhabitants, 1,080 women responded to their English sisters, and a letter from many ladies in New England to those of Great Britain, in "words of breathing beauty" was written by Mrs. Sigourney, the American poetess. The white glove of peace thrown across the ocean by 1,600 English women at a time when the westerly horizon was gathering blackness, was indeed a sweet challenge from mother to daughter to arouse herself to the exertion of those soothing and purifying influences, which it is the peculiar province of the female heart so successfully to exercise, in restraining the cruel passions of men. It was a sign and an instrument of peace.

There are other indications—besides this awakening feeling of sisterhood and brotherhood, which increase facilities of international communication, and freedom of trade, and progress of knowledge have aided—that wars though possibly they may yet be many and bloody, will ere long cease, and men will beat their swords into ploughshares, and their spears into pruninghooks. The very inventions—such as the torpedo for blowing up ships, the long range guns, visible battery, gun-cotton, and steam-cannon—as well as steam-frigates—which go to make the instruments of war so fearfully destructive, tend to produce a salutary dread of encountering them, and to preserve peace. They also make war very much a matter of scientific calculation, and it will rarely be entered upon when there is no prospect of success. The good sense of the age has discovered that there are other means of settling differences than by making them as great as possible—adding aggravation by every available means—and then adopting the absurd maxim, in the final adjustment, that "Might creates right." There is now a tribunal of public opinion throughout the world, which no king or nation can trample upon with impunity; and the voice of that public opinion is beginning to proclaim that war—grim-visaged bloody war, accompanied by death on the pale horse—and followed by famine and disease—is an outrage upon humanity, and should be abolished.

(To be continued.)

SIR WALTER SCOTT ON THE SABBATH.—From an article in the Quarterly Review in 1828. "If we believe in the divine origin of the commandment, the Sabbath is instituted for the express purposes of religion. The time set apart is the Sabbath of the Lord—a day in which we are not to work our own works or think our own thoughts. The precept is positive, and the purpose clear. For our eternal benefit a certain space of every week is appointed, which, sacred from all other avocations, save those imposed by necessity and mercy, is to be employed in religious duties.

The religious part of a Sunday's exercise is not to be considered as a bitter medicine—a taste of which as soon as possible to be removed by a bit of sugar. On the contrary, our demeanour through the rest of the

day, ought to be not sullen, certainly, but serious, tending to instruction. Give to the world one half of the Sunday, and you will find that religion has no strong hold of the other. Pass the morning at church, and the evening according to your taste or rank, in cricket-field or at the opera, and you will soon find thoughts of the evening hazards and bets intrude themselves on the sermon, and that recollections of the popular melodies interfere with the Psalms. Religion is thus treated like Lear to whom his ungrateful daughters first denied one half of his stipulated attendance, and then made it a question whether they should grant him any share of what remained."

THE FULLNESS OF CHRIST.

There is not a want in the sinner, but there is a corresponding fullness in our blessed Redeemer. Is the sinner hungry? Let him come to Christ, and he shall be made to partake of the bread of life. Is the sinner thirsty? Let him come to Christ and he shall be permitted to drink of the wells of salvation. Is the sinner sick? Let him come to Christ, and he shall have life and vigor infused into his soul. Is he naked? Let him come to Christ, and he shall receive a beautiful robe. Is he blind? Let him come to Christ, and he shall have his eyes open to see wondrous things. Is he deaf? Let him come to Christ, and his ears shall be unstopped to hear the voice of uncreated harmony speaking peace to his happy soul. Is the sinner burdened? Let him come to Christ, and his burden shall be taken. Is the sinner longing for rest? Let him come to Christ, and he shall have sweet repose. Is he trembling under the apprehension of future wrath? Let him come to Christ, and he will find that there is now, therefore, no condemnation to them which are in Christ; for according to the Scriptures, "Being justified by faith, he shall have peace with God through our Lord Jesus Christ." Yes, no matter may be the sinner's wants, or woes, Christ is suited to his case, in all things;—only, therefore, let him come to Christ, and he shall made rich and happy throughout all time, and throughout all eternity. Assuredly then, it is the sinner's interest to come to Christ.—*Rev. D. Baker.*

LIGHT THE LAMPS.

There are in the world about eight hundred millions of human beings. Suppose that instead of eight hundred millions of souls to be brought to God, there were eight hundred millions of lamps to be lighted; and suppose they were to be lighted at the rate of five every minute. At this rate of progress it would take between seven and eight hundred years to light them all. But, suppose again, that every single lamp, when once lighted, had the power of lighting others at the same rate of five every minute. The first minute five lamps would be lighted; the next minute each of these would light five; the third minute there would be twenty-five, each lighting five; the next minute there would be one hundred and twenty-five lighting five each; the next minute there would be six hundred and twenty-five each lighting five, and so on. By this method of lighting the eight hundred millions of lamps, how long would it take, think you? *Less than fifteen minutes!*—*S. S. Adv.*

THE ACCURACY OF THE BIBLE.

An astonishing feature of the Word of God, is, notwithstanding the time at which its compositions were written, and the multitude of the topics to which it alludes, there is not one physical error nor one assertion or allusion disproved by the progress of modern science. None of those mistakes which the science of each succeeding age discovered in the books of the preceding; above all, none of those absurdities which modern astronomy indicates in such great numbers, in the writings of the ancients—in their sacred codes—in their philosophy—and even in the finest pages of the fathers of the church;—not one of these errors is to be found in any of our sacred books. Nothing there will ever contradict that which, after so many ages, the investigations of the learned world have been able to reveal to us, on the state of our globe, or that of the heavens. Peruse with care our Scriptures, from one end to the other, to find there such spots, and whilst you apply yourselves to this examination, remember that it is a book which speaks of every thing, which describes nature, which recites its creation, which tells of the water, of the atmosphere, of the mountains, of the animals, and of the plants. It is a book which teaches us of the first revolutions of the world and which also foretells its last. It recounts them in the circumstantial language of history, it extols them in the sublimest strains of poetry, and it chants them in the charms of glowing song. It is a book which is full of oriental rapture, elevation, variety and boldness. It is a book which speaks of the heavenly and invisible world; whilst it also speaks of the earth and things visible. It is a book which nearly fifty writers of every degree of cultivation, of every state, of every condition, and living, through the course of fifteen hundred years, have concurred to make. It is a book which was written in the centre of Asia, in the sands of Arabia, and in the deserts of India; in the court of the temple of the Jews, in the music schools of the prophets of Bethel and Jericho, in the sumptuous palaces of Babylon, and on the idolatrous banks of Chebar, and finally, in the centre of Western civilization, in the midst of polytheism and its idols; and in the bosom of pantheism and its sad philosophy. It is a book whose first writer had been forty years a pupil of the magicians of Egypt; in whose opinion the sun, the stars, and the elements, were endowed with intelligence, reacted on the elements, and governed the world by a perfect alluvium. It is a book, whose first writer preceded, by more than nine hundred years, the most ancient philosophers of ancient Greece and Asia; the Thaleses, and the Pythagorasses, Zaleucuses, the Xenophons, and the Confucuses. It is a book which carries its narrations even to the hierarchies of angels; even to the most distant epochs of the future, and the most glorious scenes of the last day. Well, search among its fifty authors, search among its sixty-six books, its 1,189 chapters, and its 31,723 verses, search for only one of these thousand errors; which the ancients and moderns committed when they speak of the heavens, of the earth, and of their elements—search, you will find none.—*Gaussen.*

JAFFNA MISSIONARY ALLIANCE.

The Monthly Meeting of the above "Alliance" was held at Batticotta on Monday last.

Present the Rev. Messrs. Poor, Meigs, Pargiter, Hoisington, Smith, Fletcher, Howland, Williams and Robinson, (lately arrived to labor in connection with the Wesleyan Mission) also E. S. Minor, Esq. and the greater portion of the Ladies of the Mission.

The Rev. Mr. Hoisington presided over the devotions of the day.

The death of the Rev. S. G. Whittlesey was deeply lamented by the missionary band, as the loss of an affectionate laborer and one whose persevering ardor in this cause which lay so near his heart has been evident to all.

In reporting the condition of the stations an increase in the numbers attending some of the congregations was mentioned, also the spiritual destitution of many in a more distant part of the Province, which had lately been visited by one of the members of the Alliance.

The Rev. A. H. Fletcher delivered the afternoon address, the theme of which was the truly spiritual nature both of the missionary's proper and chief engagements and of the benefits arising therefrom to the people among whom they labour.

ARRIVAL OF MISSIONARIES.—The *Flavia*, Captain Crocker, from Boston, having on board, Rev. L. Spaulding and Mrs. Spaulding, Rev. William Scudder and Mrs. Scudder, and Rev. Mr. Hastings, for the American Ceylon Mission; Doctor Scudder and Mrs. Scudder, for Madras, and the Rev. Messrs. Ford and Chandler and their wives for Madras, arrived at Madras on the 17th ult. The passengers were all in their usual health. The company for Ceylon were expected to leave Madras last Tuesday, and may be expected to arrive in Jaffna within a fortnight from this time.

NESTORIANS.—From a private Letter just received, we learn that the Cholera had swept through the city of Ooroomiah, and carried off about one-tenth of the inhabitants. The mission families and the late converts had escaped its attacks.—The Ecclesiastics were beginning to manifest a spirit of hostility to the religious movement among the people.

NEW GOVERNOR.—The Observer of the 1st inst. (?) has the following P. S. respecting the Governorship of Ceylon.

"A private Letter informs us that Lord Torrington in consequence of his impaired state of health, will not assume the Governorship of Ceylon, so that the situation has again gone a-begging. Another private Letter mentions Lord Morley as a Candidate."

At the same date, the good people of Jaffna were all a-gossip with the intelligence circulated by a wag, on the reported authority of private letters, of the new Governor's actual arrival, with six or eight young friends to be provided for from his patronage.

DISTRESSED HIGHLANDERS.—A Public meeting was held at Colombo on Tuesday the 30th ult. in behalf of the famishing Highlanders of Scotland.—His Excellency the Governor in the chair. Resolutions were passed, a Committee appointed, and a Subscription commenced, headed by the Chairman with £100; and which amounted at our latest dates to £497.

FAREWELL TO THE GOVERNOR.—A Public Meeting was held at the Council Rooms, Colombo, on the 21st, ult. to consider the propriety of giving a farewell dinner to Sir Colin Campbell, on his resignation of the Government of Ceylon. A deputation from the Meeting waited on His Excellency, to whom he expressed his high gratification at the honour designed him by the meeting, and appointed Tuesday the 13th inst. as a day the entertainment.

POLITICAL (WANT OF) ECONOMY.—The Government of Ceylon derives annually the enormous sum of £80,000 from the Arrack Rents, and £2,000 from the licenses for Stills. What may be drawn from this source by the India Government we know not, but from Opium, which we class along with spirits in its effects on the morals of a people, that government derives £1,250,000 yearly! It is singular that an immense tract of country such as India, should be governed chiefly by the means of two taxes, one on a poisonous and demoralizing article, *Opium*, and the other on a necessary of life—*Salt*.—*Examiner.*

FATAL ACCIDENT.—Two coolies were drowned in the canal at Colombo, on the 29th, ult. by the upsetting of a boat loaded with iron in which they were engaged discharging cargo. They were carried to the bottom with the iron, and could not be extricated till the canal was drained.

POTATOE DISEASE.—From the *Examiner* we learn that a disease has appeared among the potatoes in the interior of the island, which is thought to be of the same character with that which has proved so destructive in Europe and America.

Reduced Rates of Hire, for Coolies and Mechanics.—The Colombo Papers proclaim the intention of the Government to reduce the Rates of daily payment for mechanics and coolies at Colombo according to the following table.

	Present rate.	Reduced rate.
Master mason, Carpenter and Smith	from 2s. to 1s. 3d.	to 1s. 3d.
1st Class Mason	1 6	to 1 3
2d Class do	1 3	to 1 1
3d Class do	1 1-2	to 9
1st Class Overseers	2	to 1 9
2d Class do	1 6	to 1 3
3d Class do	1	to 9
Stone cutters (no reduction)	1	to 1
Leaders	1 6	to 1 3
Miners	1 3	to 1 1
Painters	1	to 9
Tailors	1 1-2	to 1 1
Canikers	1 6	to 1 3
Glaziers	1 3	to 1 1
Coolies	6	to 5

CHRISTIAN EDUCATION IN CALCUTTA.—The *Calcutta Christian Observer* states that the several Missionary educational establishments opened on the 1st of Feb. last, with their full complement of students; the Free Kirk, 700; the General Assembly's with 630; the London Society's Institution with its branches, with 600 and the Church Mission Schools at Mirzapore, with 200; in all 2130.—*Friend of India.*

CHRISTIAN CHARITY.—By the *Bentinck*, which left Calcutta on Tuesday, last £3,000 were remitted to Scotland (for the relief of the famishing poor of the Highlands,) and we may fully expect that the contributions of this Presidency will be found eventually not to fall short of £10,000—*ibid.*

ATROCIOUS SACRILEGE.—The idol Luk hi-junarddim, with its silver throne and golden poita was lately stolen from the house of a native Rajah of Calcutta. The idol was recovered but the throne and the poita have not been found. The natives are beginning to value their idols in proportion to the goldsmiths' estimate.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The Government measures for the relief of Ireland, were passing through their different stages in the House of Commons with as little delay as possible. The Rail ways' bill proposed by Lord George Bentinck, for the same object, was rejected by the House on its second reading.—In respect to public education the Government measures only provide for a more frequent inspection of schools deriving assistance from Parliamentary grants. The difference of opinion prevailing among influential parties on the subject, is stated to be an insuperable barrier to the adoption of a national system of education embracing the various religious denominations of the country.—The Factories Bill, limiting the labour of females and children to 11 hours a day until the 1st of May 1848, and after that period to 10 hours a day for five days in the week and to 8 hours on Saturdays has passed its second reading by a majority of 108.

The difficulties and estrangement between the English and French Governments have been increased by the publication of the despatches relating to the Montpensier marriage. It is said that all personal communication has been suspended between Lord Normanby, the British minister at the French Court, and M. Guizot; and that their official communications are now made only in writing. The independent press of Paris concur in regarding the published documents as establishing a conclusive case of bad faith against the French government; and King Leopold of Belgium, who was prepared to mediate between the two governments, is said to have declared that a reconciliation was impossible while M. Guizot remained Foreign Minister.

The king of Prussia has granted to his subjects a *Constitution*, stated by his majesty to combine a due regard for the prerogatives of the Crown with a just appreciation of the capability of the people to take a more prominent part in public affairs than by the ancient laws they had the privilege of doing.

Serious differences have arisen between the Ottoman and French Governments, arising from the reception given to the Bey of Tunis in Paris.

From the *United States and Mexico*, the intelligence is of considerable importance. The Mexican Congress is stated to have refused all negotiations for peace, except on the preliminary condition of the evacuation of the Mexican territory and the abandonment of the coasts by the United States sea and land forces.

A resolution to withdraw the forces was introduced into the Congress of the U. S. but rejected. It is stated that an additional revenue of \$5,000,000 or \$6,000,000 will be necessary to meet the expenses of the war. The packet ship *Garrick*, from Liverpool, ran ashore on the coast of New Jersey in the night. The passengers were all taken off by two Steamers, and the *Garrick* after discharging her cargo was also got off and towed into New York.—Congress had directed the President to procure gold and silver medals for distribution among the Officers and men of the French, Spanish and English vessels of war who aided in rescuing the seamen of the brig *Somers*, when shipwrecked.

HARD WORK.

When we read the lives of distinguished men in any department, we find them almost always celebrated for the amount of labor they could perform. Demosthenes, Julius Cæsar, Henry IV of France, Sir Isaac Newton, Franklin, Washington, Napoleon,—different as they were in their moral and intellectual qualities—were all renowned as hard workers. We read how many days they could support the fatigues of a march; how early they rose; how late they watched; how many hours they spent in the field, in the cabinet, in the court, how many secretaries they employed; in short, "how hard they worked."

IMMORAL INFLUENCE OF THE CONFES-SIONAL.

Extract from the Preface to Buchanan's History of Scotland.—The extract, it will be seen, refers to Buchanan's exposure of the R. C. Priest, and his persecution in consequence:

"The detestable crimes, and the enormous profligacy which necessarily originate, and must always prevail among a body of high-fed, indolent men, intrusted with the secret thoughts, the sinful wanderings, or the wild imaginations of all the females in a land, from the first dawning of womanhood to their latest breath, which no progress in knowledge, and no state of society will eradicate, so long as an unmarried Priesthood, and private confession exist, were then perpetrated in Scotland with an unblushing effrontery, the recital of which disgusts, though veiled in the deiciencies of a dead language.

"But what the Friars dared to perpetrate it was death to expose.—The horrible system, which, under the name of religion found access to the chambers, and molested all the sanctities of conjugal enjoyment, trembled at the light of reason and of Scripture; and when the torch of genius blazoned the foul deeds of the vilest tyranny that ever enthralled the souls and the bodies of men, the wretches naturally sought refuge from its execrating lustre, by attempting to extinguish the sacred fire that tormented them."

ACKNOWLEDGEMENT

OF SUBSCRIPTIONS RECEIVED SINCE OUR LAST.

W. G. Forbes, Esq. Chilaw	1 Copy.
Rev. A. H. Fletcher, Chavagacherry (additional)	1
Mr. Abdul Kadir Oo'a, Wamaiponna	1

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR,

I purpose sending you a few short articles, illustrative of Scripture passages, by occurrences within the sphere of my own labor and observation. If you deem them suitable for the columns of your Journal, you will by inserting them oblige

Yours very truly, D. P.

SCRIPTURE ILLUSTRATIONS—No. 1.

"And herein is that saying true, one soweth and another reapeth." John iv: 37.

On the first Sabbath after my arrival at Tillipally in Oct. 1816, many of the principal inhabitants of the parish assembled to hear what might be said on the occasion. At the close of the meeting, a youth of about eighteen years of age, by the name of Valu, was introduced to our notice, as having been, first, a pupil and subsequently, an assistant teacher in the mission schools established by my predecessor, the late Rev. D. Palm. Valu, at that time a gross idolater in common with most of his countrymen, was, on the ensuing day received into service as a school teacher on the mission premises. From the beginning he manifested a docile spirit, and, an aptness both to learn and to teach.—On the 3th of July 1824, he was baptized by the name of Charles Hodge. In 1832, he was licensed as a Christian Catechist, in which situation he continued, with credit to himself, till his decease by cholera, on the 21st of Jan. 1846. The occasion for mentioning these circumstances, is, that on Sabbath last, his eldest son Nyannamootoo was, together with two other individuals, received as a member of the Church at Tillipally, on a credible profession of his faith in Christ. Nyannamootoo, a youth of fair promise, is now an assistant teacher in the central Female School at this station. A few weeks ago, Charles Hodge's only daughter, now a member of the church in regular standing, publicly presented her infant son and third child to the Lord by baptism. Thus have I been permitted to initiate persons of three generations into the visible Church of Christ, in a direct line from the individual, whom Mr. Palm instructed, apparently to little purpose, in the first elements of Christian truth.—The fruits of six stately cocoon trees planted by Mr. Palm, and which shade the eastern part of the premises, are but a fit emblem of fruit of a higher order, which I have reaped for many years past—illustrative of the truth of the saying, "One soweth and another reapeth." Let this be duly considered by those, who, like Mr. and Mrs. Palm, are compelled by ill-health, or by other causes, to leave the mission field prematurely, fearing that they may "have labored in vain and spent their strength for nought."

ON THE EVILS OF INTEMPERANCE.

DEAR, MR. EDITOR,

Will you kindly publish in your interesting periodical the following remarks on the evils resulting from intemperance, especially in the use of intoxicating drinks.

Among the numerous sins which corrupt mankind, there is none more pernicious than intemperance, the harbinger of disease, and the cankerworm of human comfort. It is an evil pervading more or less all classes of society. Consider the effects of intemperance on the human constitution. Health, you know, is one of the richest blessings of providence, and it is therefore highly criminal to impair it by gratifying an evil desire. We have seen persons whose face once bloomed with health and vigour, and whose constitution indicated strength and robustness who are now languishing under this destructive vice.

Again, consider the effects of intemperance on property and character. He who frequents the house of tipping will soon come to poverty and misery. It occasions loss of wealth and health, loss of character, loss of reason, loss of life. Well known instances may be quoted to prove this fact. There is an individual in the Northern Province who in his youth enjoyed the advantages of a liberal education under the superintendance of a missionary.—He held for many years a situation of trust and responsibility under Government and was held in high estimation by all classes of people who knew him. But having by degrees become a friend of Bacchus, the detestable enemy of mankind, he rendered himself not only unworthy of public trust, but also perfectly unfit for discharging any duties whatever; consequently he was dismissed from his situation. Do we need any further proofs of the evils of intemperance? Read the Temperance Journals and see what are the diabolical acts of those who addict themselves to the bottle. It is said that "a man, in a fit of intoxication killed his wife and child; another man murdered his wife and two children and set fire to his house; still another committed a similar atrocity, and then attempted to kill himself; another fell into the fire and was burnt to death;" so we might fill the pages of the *Star* with details of a similar nature.

If I am not mistaken, it is a very common belief that the use of fermented liquors contributes to the improvement of health. That instead of improving one's health, it actually impairs it may be seen from the following curious experiment tried by Dr. Hunter.

"The celebrated Dr. Hunter gave one of his children a full glass of sherry every day after dinner for a week. The child was then about four years old and had never been accustomed to wine. To another child nearly of the same age, and under similar circumstances, he gave a large orange for the same space of time. At the end of the week, he found a material difference in the pulse, heat of body and state of the bowels of the two children. In the first the pulse was quickened the heat increased, and the bowels deranged, whilst the second had every appearance that indicated high health. He then reversed the experiment; to the first mentioned child, he gave the orange, and to the other, the wine. The effects followed as before."

An intemperate man shews nothing truly virtuous or worthy of imitation. He renders himself unfit as was said above to discharge any active duties. He cannot be a good husband, or a good father, he cannot be a successful tradesman, but must be miserable among his fellow-men. The Bible says—"who hath woe? Who hath sorrow? Who hath contentions? Who hath babblings? Who has wounds without cause? Who hath redness of eyes? They that tarry long at the wine; they that go to seek mixed wine. At the last it biteth like a serpent and stingeth like an adder." Proverbs xxiii. 29-32.

The use of tobacco in any form, either in cud, cigar, or snuff, is also dangerous to the functions of life. In reference to this narcotic a doctor says—"I have been a Professor twenty three years and can say, that I never observed so many pallid faces and so many marks of declining health nor ever knew so many consumptive affections. I trace this alarming inroad on our constitutions, principally to the pernicious system of smoking and chewing tobacco."

Some persons are of opinion that smoking promotes digestion. It so, why do the persons who use tobacco so frequently suffer from indigestion? A friend of mine, who was once in the habit of continually smoking and chewing tobacco, and has since discontinued the practice, remarked to me: "I am perfectly convinced that smoking injured my taste, smell, and teeth, and it does not at all contribute towards the digestion of food, as is supposed by some smokers."

Some persons, without any sense of shame go to taverns and drink openly, while others swallow their drops secretly at home, and think that no one will call them tipplers. Let those who secretly swallow their drops beware; for sometimes the truth may come out unexpectedly as is seen from the following example. A child at school was beginning to learn to read, and among other words, was trying to spell the word *milk*. Not being able to put the letters together, the master said,—"Well, what do M I L K spell? The boy still hesitating, the master again said—"Why, what does your mother put in her tea?" The boy immediately answered, "Rum, Sir." Yours, &c.

ANTI BACCHUS.